

som i den Henseende ere givne, navnlig i Loven af 14de August 1741, der er den første, og ligeledes Anordningen af 18de October 1811, der giver Tilladelse til, hvad der ikke hidtil har været tilladt, at sælge disse Grunde, og som aabenbart er indskrænket til kun at gjælde de oprindelige Kjøbstadjorder. Dernæst mener jeg ogsaa, at det staaer med temmelig klare Ord i den af den høitærede Forespørger citerede Resolution af 1794, at disse Bestemmelser ikke have nogen Anvendelse paa de Jorder, som ikke oprindeligt have tilhørt Kjøbstæderne, men som paa anden Maade ere blevne Kjøbstadjorder; Jorder, som tilhøre Kjøbstæderne, men ligge paa Landet maae frit afhændes til Hvemsomhelst, ere de Udtryk, der staaer i Resolutionen af 26de April 1794.

S. M. Petersen: Det af den høitærede Minister sidst omtalte er ganske rigtigt, men det staaer ikke ligesom i Forordningen af 18de October 1811. Jeg udtalte ogsaa i Begyndelsen af det Par Ord, jeg tillod mig at sige, at ved at sammenholde disse to Lovbestemmelser syntes det temmelig klart, deraf at fremgaae, at der ikke var meent disse Jorder. Jeg kan ikke Andet end være erkjendelig og taknemlig for den Smødelommen og Velvillie, som den høitærede Minister har vist ved denne Forespørgsel, en Velvillie, som vi forøvrigt i Reglen møde hos den høitærede Minister, og jeg holder mig overbevist om, at Sagen hos ham vil være i gode Hænder. — Jeg skal endnu kun gjøre en lille Bemærkning, eller to bliver det rigtignok, ved hvad den høitærede Minister sagde. Naar den høitærede Minister talte om — Ordene husker jeg ikke, men Tanken var denne — hvorledes Lovgivningsmagten paa en hensigtsmæssig og rigtig Maade skulde skride ind og ordne denne Sag, saa kan jeg dog ikke see rettere, end at Lovgivningsmagten nu maa have den samme Ret til at skride ind i slige Anliggender, som den tidligere har haft, og da har den gjort det i flere Henseender. Den høitærede Minister har ganske vist Ret til, at man skal hævde Indtægten af Kjøbstæders Jorder til Kommunernes Fornødenheder,

men saa forekommer det mig rigtignok, at der er en stærk Dpfordring for Lovgivningsmagten til at være noget lempelig, forsaavidt man overhovedet tager Sagen i sin Haand. Naar Kjøbstæderne ikke engang selv have villet hævde disse Indtægter, og det er dette, de paa mange Steder ikke have gjort for mange Aar efter, at Loven er kommen ud, saa ligger i Grunden deri den største Klage, der kan reises imod Loven eller ialtfald dens Følger, at den har været brugt saa høist forskjelligt paa de forskjellige Steder og er taget til Anvendelse Tid efter anden og fortolket paa forskjellige Maader, dette maa jeg holde paa, indeholder en af de største Grunde til at søge en Forandring tilveiebragt i dette Forhold. At det ikke skulde kunne lade sig ordne ved Lov, kan jeg ikke rigtigt forstaae; jeg indrommer, at det kan være noget vanskeligt, men vi have jo tidligere behandlet Love om Afløsning af ældre Skatter og Afgifter, og det er altsaa ikke noget Nyt, som her skulde skee; ja, vi have jo ogsaa her haft Exempel paa Omskrivning af Skatter og Afgifter selv i Kjøbstæderne. Den Bestemmelse af 1823, som den høitærede Minister omtalte, er mig vel bekendt. Jeg troer, at den nærmest er rettet paa Kjøbstaden, Stege, og jeg troer ogsaa, at der kan paavises noget Egnende for andre Kjøbstæder; men den har en Bestemmelse i Følge med sig, nemlig i det sidste Punktum, som jeg ikke rigtigt forstaaer, og dette var Grundentil, at jeg ikke vilde omtale den. Efter Nogle Dpfattelse gaaer den meget vidt, men efter Andre ikke saa vidt; den er efter min Mening, som sagt, noget uklar, og den er saavidt jeg veed, rettet til Communalbestyrelsen i Stege.

Sjörning: Jeg troer, at den væsentligste Ulempe, som Fdg. af 18de October 1811 medfører, er den, at den lægger Hindringer i veien for hensigtsmæssige Fremskridt i Agerbruget paa Kjøbstadjorderne. Udskiftningen af disse Jorder er nemlig paa mange Steder skeet paa en meget uheldig Maade, saaledes at Jorden er deelt i ganske smalle Strimler, der ligge ved Siden af hinanden. Naar nu Stieren af en saadan Jordstrimmel